

Tarinan kertoo:
Tenho Heikkilä
Kälviä

Poikaklupuin kuliheita

Kyllä me kylän sikiät, pojat varsinki, olimma aika hunsvotteja aikanaans. Kilttejä ne on nykyisin siihen verraten, vaikka jokku niitä prohtii myäthääns pahoiksi. Nykkö muistelee, niin tuntuu siltä, että on kumma, että siinä on ens henki säilyny ihtellä ja muilla. Ei niistä kaikista sais kirjottaakaan, ettei yllyttäis nykyisiä sikiöitä samoihin kuliheise. Mutta ko tiätää ettei ne tämmöstä tekstiä rupia lukehenkaan, niin muistelempa vähäsen.

Taisi olla että met krannin pojan Uuenmäen Auliksen kaans olimma niitä pahanan pahimpia. Kirkkotiällä kulukiakki sai aina olla hiipposillaans, ko mek keksithin vaikka mitä niien kiusaks. Lillukkalangan kiristäminen puijen välihin, tiän yli, oli niitä harmittomimpia konsteja. Hevoset ja pyörällä kulukijat sitä kumminki säikähti kauhiasti, ko sen myätämaasa yhtäkkiä hoksas.

Justhin tiän viäresä oli Uuenmäen riihi. Siälä oli isoääninen trusamyly, jonka meteliä viälä lisäthin laittamalla kattopäre siipirathaase. Ko Rautian Kalle-vainaa tuli kaikesa rauhasa hevosellaans, molemmat pitkisä ajatuksisaans, siihen kohalle, pyärähytimme me koltiaiset trusamylyyn täythen vauhthin. Ruunalta pääsi nasakka piaru ja se otti äkkinäisen hypyn, että ajomiäs oli justhin pujota kärryyns perältä tiälle. Oli kuitenkin suihtens mutkasa sev verran kiinni, että pääsi pysthön. Ojaniämen mutkasa kahto taatens ja pujo nyrkkiääns, vaikkei meitä nähänykkään.

Paras kulie, jonka suunnittelusa Auliksen aikamiäsveli Samuli taisi olla vähän mukana, oli se ko me laitethin Niämen Aarren ampuman kanahaukan siipihin ja pyrsthön pitkät narut. Siipinarut laitethin kiinni korkialle, kahthen aivan tiän viäresä kasvavhan puuhun, niin että lintu roikku niien välisä meleken maasa. Ko pyrsthönarusta sitte kiristi, nousi haukka ylös, ko sitte äkkiä löysäs, niin kiivas se tiänpäälle kynnet kopollaans, niinkö kiinni ottamasa. Sillä sitte akkoja peliätethin. Piätälän Laineiki päästi niin pahan parkasun, että joutu rehisti pyykille, ko tuli kotiaans.

Kivittäminen soli varsin kauhinaa. Päivät päästhäns kivitethin. Hevoskuarmittain moomma Vähäänjärfeenki nakkonu kiviä. Tehthin me sillä lailla vahinkuaki. Kaikki knupit puhelintolopista kivitethin rikki. Meni joskus joku akkunakin hajallens vahinkosa, ja jopa tahallaanski. Meillä oli vielä semmosia narulinkoja, joilla lensi kivi pualta kauemmaks. Mutta sillä ei toki saannu justhin mihinkään käymhän. Mutta kerran kävi. Ingansuan sonnimulli, jonka kaans molimma vähä kaniväleisä, ko se vahtas mustasukkasesti hyvää maansikkapaikkaa tuala Hamppumoisiosa, kahtua moliotti meitä veräjän kyttiläin ravosta. Aulis pani linkons pushin vankan pääryn kokosen kiven ja paiskas. No sehän kävi silimäinvälihin sitä sonnia. Se nytkähti heti mahalleens silimät nurim pääsä. Ei muuta ko pistähän olis menny. Sillon pojat kyllä säikähti. Justhin olthin livohkahan lähösä, ko sonni rupes könyähän pysthön. Pelekällä säikähyksellä siinä selevithin molemmat osapualet. Ja tuntu ko sonni olis ruvennu kunnioittahan meitä paremmin sen jäläkehen.

Muutenki met tajethin olla Ingansuan asukhaille monellaisena riasana. Väinö ainaki hyppyytti meitä ushen. Sehän vain innosti tekehän uusia kolttosia, ko sei saannu meitä millonkaan suutuspäissääns kiinni. Meillä oli sukkelat kintut ja hyviä piilopaikkoja tiajosa. Ikuseks arvotukses jäi, mitä se olis tehenny, jos se olis saannu kiinni.

Kansakouluaiamma sattu sotavuasille. Senköhän syytä ja seurausta oli, että mekki otethin entistä järiämät leikit käythön. Tuli tussarit, ruutit, tulilangat ja tynämeetit. Rakennethin pommeja ka kranaatteja. Sillon olis voinu mennä vaikka henki joltaki siinä hommasa. Mutta varielusta oli, ja iän myätä viisastuthin lopulta. Ja niimpä vain näistä poikaklupuista kasvo suhtheellisen taatillisia kaansalaisia kumminki.

Tarina on julkaistu Kälviän seudun sanomissa 11.6.1998